

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.093 van 30 mei 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Op zijn gekozen woonplaats bij: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 januari 2008 tot weigering van afgifte van een visum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE BOEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Meknès (Marokko) op 13 augustus 1984.

Op 31 mei 2007 treedt hij in Marokko in het huwelijk met zijn echtgenote, van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 14 juni 2007 vraagt verzoeker een visum gezinshereniging in toepassing van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.3. Na een onderzoek van de procureur des konings betreffende het bestaan van een schijnhuwelijk, besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen op 4 juli 2007 tot een voorlopig uitstel in afwachting van het resultaat van het onderzoek van het parket betreffende de registratie van de huwelijksakte van betrokkene, die door zijn echtgenote werd aangeboden.

1.4. Bij brief van 22 oktober 2007 deelt de procureur des konings mee dat het huwelijk van betrokkenen niet mocht worden erkend. De ambtenaar van de burgerlijke stand beslist op 30 oktober 2007 het huwelijk niet te erkennen en weigert de huwelijksakte te registreren.

1.5. Op 31 januari 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de beslissing van weigering van het visum. Deze beslissing wordt op 5 februari 2008 aan verzoeker ter kennis gegeven.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Op 19/06/2007 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer E. M. M., geboren te Meknes, van Marokkaanse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 31/05/2007 werd afgesloten met mevrouw v.d. K. D., geboren te Eindhoven, van Nederlandse nationaliteit; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde. Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het B.W. van toepassing is:

Er wordt een verontrustende toename vastgesteld van personen welke zich vanuit de buurlanden in België komen vestigen enkel en alleen om de strengere wetgeving inzake huwelijk en gezinshereniging in eigen land te ontduiken.

Mevrouw v.d. K. vestigde zich op 21/09/2006 in België op basis van een werknemerscontract. Op het moment van de visumaanvraag, nauwelijks een jaar later, is de vrouw werkloos.

In november 2006 biedt de vrouw zich aan bij de gemeente teneinde meer uitleg te verkrijgen over de verblijfsvergunning voor een Marokkaan met wie ze een relatie heeft, doch die illegaal in België verblijft.

Enkele maanden later blijkt de vrouw in Marokko in het huwelijk te zijn getreden met een andere persoon.

Volgens de verklaringen van de echtgenoten in juli 2006 leerden ze elkaar kennen via een Franstalige website.

Echter geen van beide echtgenoten beheerst de Franse taal. Uit het verslag van de ambassade blijkt zelfs dat de aanvrager een goede kennis heeft van het Nederlands, hoewel de man naar eigen zeggen Marokko nooit verlaten heeft. De man verklaart dat hij deze taal uit boeken geleerd heeft. Echter merkt de ambassade op dat de man zich verbazend goed kan uitdrukken in het Nederlands rekening houdende met het feit dat hij dit enkel uit boeken heeft geleerd. Gezien de geloofwaardigheid van de man echter is aangetast door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen kan ook aan dit verhaal getwijfeld worden.

Op 11/05/2007 trekt mevrouw v.d. K. naar Marokko. Ze ontmoet er voor het eerst in levende lijven de aanvrager.

Amper 2 weken na aankomst treedt het koppel in het huwelijk. De dag nadien keert de vrouw terug naar België.

Beide echtgenoten leggen verschillende verklaringen af. De verklaringen van de aanvrager aan het loket (die totaal tegenstrijdig zijn met de verklaringen van de echtgenote) verschillen bovendien ook nog eens van de verklaringen die hij tijdens het interview op de ambassade aflegde (die toevallig wel beter aansluiten aan de verklaringen van de vrouw). Zo verklaart de man in eerste instantie dat hij zijn echtgenote in 2006 leerde kennen in Meknes. Ze bleven toen 1 maand samen. De vrouw komt vervolgens terug in mei 2007 en ze treden in het huwelijk. Op dat ogenblik weet de man niet waar zijn vrouw werkt of wat haar geboortedatum is. De vrouw zelf verklaart dat ze elkaar leerden kennen via een algemene chatsite in juli 2006. Tijdens het chatten komt een huwelijk reeds ter sprake hoewel ze elkaar nog nooit ontmoet hebben. Tijdens haar eerste reis naar Marokko huwen ze.

Volgens de aanvrager keerde zijn echtgenote 4 dagen na het huwelijk terug naar België. Dit strookt niet met de gegevens van het vliegtuigticket.

Het huwelijk werd niet volgens de religieuze/culturele tradities voltrokken: geen verloving, geen huwelijksfeest, geen bruidsschat, samenwoonst voor het huwelijk.

Er is evenmin sprake geweest van een huwelijksbeleving: de vrouw vertrok de dag na het huwelijk naar huis.

Geen van de vrienden of familie van de vrouw was aanwezig op het huwelijk.

Betrokkenen kunnen ook geen bewijzen voorleggen van een duurzame relatie. Op basis van het gevoerde politieonderzoek en de elementen aanwezig in het volledige administratieve dossier is het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen eveneens van oordeel dat het hier om een schijnhuwelijk gaat (ref. AN.SCH.328-07) en dat het huwelijk kennelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame relatie maar enkel tot doel heeft de man aan een geldige verblijfsvergunning te helpen.

Overwegende daarenboven dat het Parket tevens de opdracht heeft gegeven aan de ambtenaar van burgerlijke stand om het huwelijk niet te aanvaarden;

Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen E. M. M. en v.d. K. D. niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging; Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing willekeurig is. Hij stelt dat er geen rekening kan gehouden worden met een algemeen gehouden motivering tenzij wordt aangetoond dat het kwestieuze motief toepasselijk is op de situatie van verzoeker. Zijn kritiek richt zich op de volgende overweging:

"(...) er een verontrustende toename wordt vastgesteld van personen welke zich vanuit de buurlanden in België komen vestigen enkel en alleen om de strengere wetgeving inzake huwelijk en gezinshereniging in eigen land te ontduiken. Mevrouw v.d. K. vestigde zich op 21 september 2006 in België op basis van een werknemers contract. Op het moment van de visumaanvraag, nauwelijks een jaar later, is de vrouw werkloos.

In november 2006 biedt de vrouw zich aan bij de gemeente teneinde een meer uitleg te verkrijgen over de verblijfsvergunning voor een Marokkaan met wie zij een relatie heeft, doch die illegaal in België verblijft. Enkele maanden later blijkt de vrouw in Marokko in het huwelijk te zijn getreden met een andere persoon."

2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de "willekeurigheid" van de bestreden beslissing is het middel onontvankelijk nu verzoeker nalaat uiteen te zetten welke rechtsregel hij geschonden acht. In de mate dat zijn grief betrekking heeft op de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur wordt deze grief (zoals deze uiteengezet is onder wat hij het eerste middel noemt) besproken in het tweede middel.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de weigeringsbeslissing niet is gemotiveerd, minstens dat de ingeroepen motieven onjuist zijn: de feiten waarnaar wordt verwezen zijn onjuist en worden verkeerd geïnterpreteerd.

Verzoekers eerste grief, die hij bespreekt onder zijn eerste middel, heeft kritiek op een beperkt gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing die niet op zich en als geïsoleerd element kan gelezen worden. De Raad herinnert er aan dat hij niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In de mate dat de grief voorhoudt dat het bekritiseerde motief te algemeen is, ziet de Raad niet in hoe deze grief tot de vernietiging kan leiden nu de verder besproken determinerende motieven niet worden weerlegd. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich in haar eerste grief tot het weerleggen van feiten of het geven van een andere interpretatie aan dezelfde feiten, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder kunnen de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In het eerste onderdeel van het tweede middel voert verzoeker aan dat het onjuist is te stellen dat betrokkenen elkaar leerden kennen via een Franstalige website, terwijl geen van beiden de Franse taal zou beheersen. Hij betwist het verslag van de ambassade waaruit zou blijken dat verzoeker *“zich verbazend goed in het Nederlands kan uitdrukken”*. Verzoeker stelt dat de website niet Franstalig was, en hij wel voldoende Frans kent, en dat hij goed Nederlands kent omdat hij een cursus Nederlands volgde. Bovendien moet het verslag van de ambassade genuanceerd worden, gelet op de Franstalige kennisgeving, zodat verzoeker insinueert dat zijn opmerkingen door een Nederlandstalige anders zouden worden beoordeeld. Verzoeker acht dit motief niet relevant.

In een tweede onderdeel bekritiseert verzoeker het motief dat zijn echtgenote pas op 11 mei 2007 naar Marokko ging, hem voor het eerst zag en amper twee weken na aankomst in het huwelijk trad om daags nadien terug te keren naar België. Verzoeker stelt dat dit motief meer een insinuatie is dan een motief. Hij meldt dat het voornemen om in het huwelijk te treden niet tijdens het verblijf is ontstaan. Hij en zijn echtgenote hebben elkaar via een chatsite leren kennen en meermaals met elkaar getelefoneerd.

Met betrekking tot deze grieven stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker zich ertoe beperkt een andere interpretatie te geven aan de voorgelegde feiten, waarvan hij in zijn verzoekschrift evenwel dient toe te geven dat de gegevens op zich juist zijn. De Raad acht zich niet bevoegd over te gaan tot het geven van een andere interpretatie

waar het zijn taak is na te gaan of de feiten juist zijn weergegeven, wat verzoeker met betrekking tot bovenstaande twee grieven niet betwist, en of deze feiten op kennelijk redelijke wijze konden leiden tot het besluit genomen in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing weergegeven feiten steun vinden in het administratief dossier. Met bovenstaand betoog toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

In een derde grief van het tweede middel bekritiseert verzoeker het motief betreffende de vaststelling dat hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker oorspronkelijk verklaarde dat hij zijn echtgenote leerde kennen in Marokko in 2006 en samen met haar een maand heeft doorgebracht. Verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote vier dagen na het huwelijk terugkeerde naar België, wat in tegenspraak is met het vliegtuigticket. Verzoeker betwist de juistheid van deze gegevens niet en stelt dat zijn aanvankelijk onjuiste verklaringen niets afdoen aan het feit dat betrokkenen wel degelijk met elkaar in het huwelijk zijn getreden met het oog op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

De Raad oordeelt dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en diens echtgenote zeker een determinerend element vormden om tot het bestaan van een schijnhuwelijk te besluiten. Nu verzoeker het bestaan van deze tegenstrijdige verklaringen niet betwist en in zijn verzoekschrift erkent dat hij valse verklaringen heeft afgelegd, kan verzoeker niet op ernstige wijze voorhouden dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling op zich volstaat om de beslissing te schragen.

In een vierde onderdeel bekritiseert verzoeker het motief dat het huwelijk niet volgens de religieuze en culturele tradities is voltrokken. Hij voert aan dat zijn echtgenote zich heeft bekeerd tot de islam en dat in de huwelijksakte sprake is van een bruidsschat, terwijl zijn echtgenote gedurende haar verblijf in Marokko bij de familie van verzoeker verbleef. Hij erkent dat er geen huwelijksfeest is geweest waarop de vrienden en familie van zijn echtgenote aanwezig waren, maar wijt dit aan het feit dat het de bedoeling is om in België nog een feest te houden, daar nu ook de grootouders, die slecht te been zijn en niet naar Marokko kunnen reizen, aanwezig moeten kunnen zijn. Ook op dit vlak acht verzoeker de motivering gebrekkig.

Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker aan de politie verklaarde dat het feest niet religieus of traditioneel was. Rekening houdend met haar verklaring kon de Dienst Vreemdelingenzaken op redelijke gronden stellen dat het huwelijk niet volgens religieuze/culturele tradities voltrokken werd.

Met zijn betoog in het vierde onderdeel beperkt verzoeker zich er andermaal toe een andere interpretatie aan de feiten te geven. In het licht van de overige elementen is dit motief medebepalend voor de besluitvorming van de bestreden beslissing temeer uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker stelt islamgelovig te zijn.

In een vijfde onderdeel stelt verzoeker dat de huwelijksbeleving in Marokko langer geduurd zou kunnen hebben in Marokko, maar dat dit niet kon omdat zijn echtgenote dan haar werkloosheidsvergoeding zou verliezen. Ook hier dient uit het betoog afgeleid worden dat verzoeker de feitelikheden op zich niet betwist en zich beperkt tot loutere beweringen die aan de feiten een andere verklaring geven.

Tot slot wijst de Raad erop dat de verwerende partij geen rekening kon houden met de stukken gehecht aan het verzoekschrift (telefoonrekeningen, foto's), aangezien deze haar niet werden meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

2.4. In een derde middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing met machtsover-schrijding werd genomen. Hij meent dat het oordeel van de procureur des konings ter bevestiging van het bestaan van een schijnhuwelijk niet ter zake is omdat het parket zich wel meer vergist. Minstens heeft het parket geen beslissingsbevoegdheid terzake.

Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 WIPR van toepassing is – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot de-plano-erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte al dan niet zou hebben erkend en/of de procureur des konings al dan niet van oordeel is dat er sprake is van een schijnhuwelijk, niet in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Het middel is niet gegrond, nu in casu de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen en het haar vrij staat al dan niet rekening te houden met het oordeel van de procureur des konings.

2.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

In de mate dat verzoekers vordering er toe strekt “te zeggen voor recht dat verzoeker wel degelijk gerechtigd is op een visum om tot het grondgebied toegelaten te worden op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote die in België verblijft” stelt de Raad vast dat hij niet bevoegd is om dergelijke maatregelen te nemen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.